285
28

Α. ΜΠΑΡΤΟ

ΑΣΤΡΙΤΖΑ ΠΕΣ ΤΟ ΟΡΥΣ

ΕΔΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1937

Δ 11
5832

Α. ΜΠΑΡΤΟ

ΑΣΤΡΙΤΖΑ ΠΕΣ ΤΟ ΟΡΥΣ

ΕΚΔΟΣΙ 2-ρι

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΓΠΟΛΙ—1937

ΣΤΟ ΛΑΓΕΡ

Τιμαχτέτ!
Στο λάγερ σίμυρ
Να παγένυμ το μισμέρ...
Μισαφίρ στο τζολ, στο όρυς

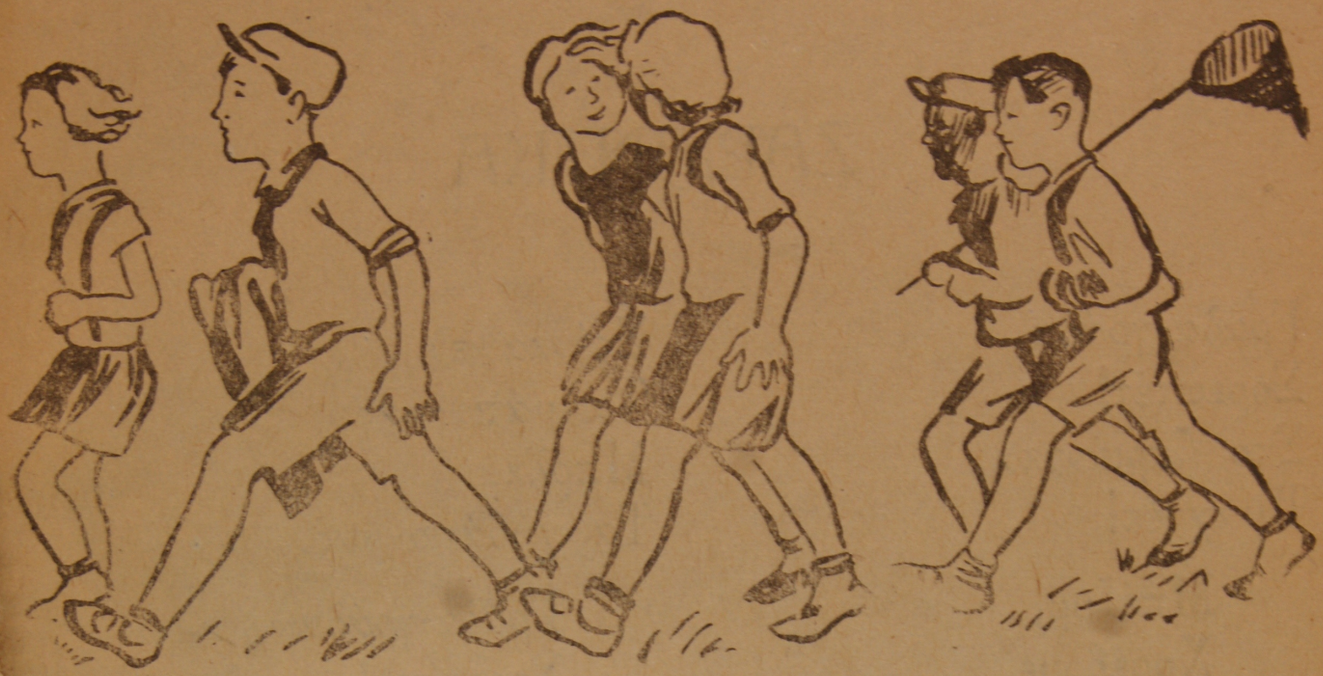

Πάγυμ ος το στυρυτέρ!
Μις θα ζυμ στο λάγερ σσένκα
Κε να πέζυμε πολά!
Ποταμί τα μπαρκακάνις
Δεν τ'αφίνυμε ζαχλά.

ΖΑΡΙΑΝΤΚΑ

Γράδα-γράδα
Σορεφτέτ!
Στο ζαριάντκα
Τιμαχτέτ!

Μπέζυμ,
Χορέβυμε,
Ντρέχυμ,
Γιαλτέβυμε,
Στον ίλιο
Δε σαχνέβυμετς,
Καρδάρ
Θα μεγαλένυμετς.

Τζάλκα, τζάλκα
Ντρέχυμε,
Καλά τφάτια
'Εχυμε,

Σξένκα εν
Τα μάτια-μας,
Μπόλκα
Τα χυβάτια-μας.

Γράδα-γράδα
Σορεφτέτ!
Στο ζαριάτκα
Τιμαχτέτ!

Μπέζυμ,
Χορέβυμε,
Ντρέχυμ,
Γιαλτέβυμε,
Στον ίλιο
Δε σαχνέβυμετς,
Καρδάρ
Θα μεγαλένυμετς.

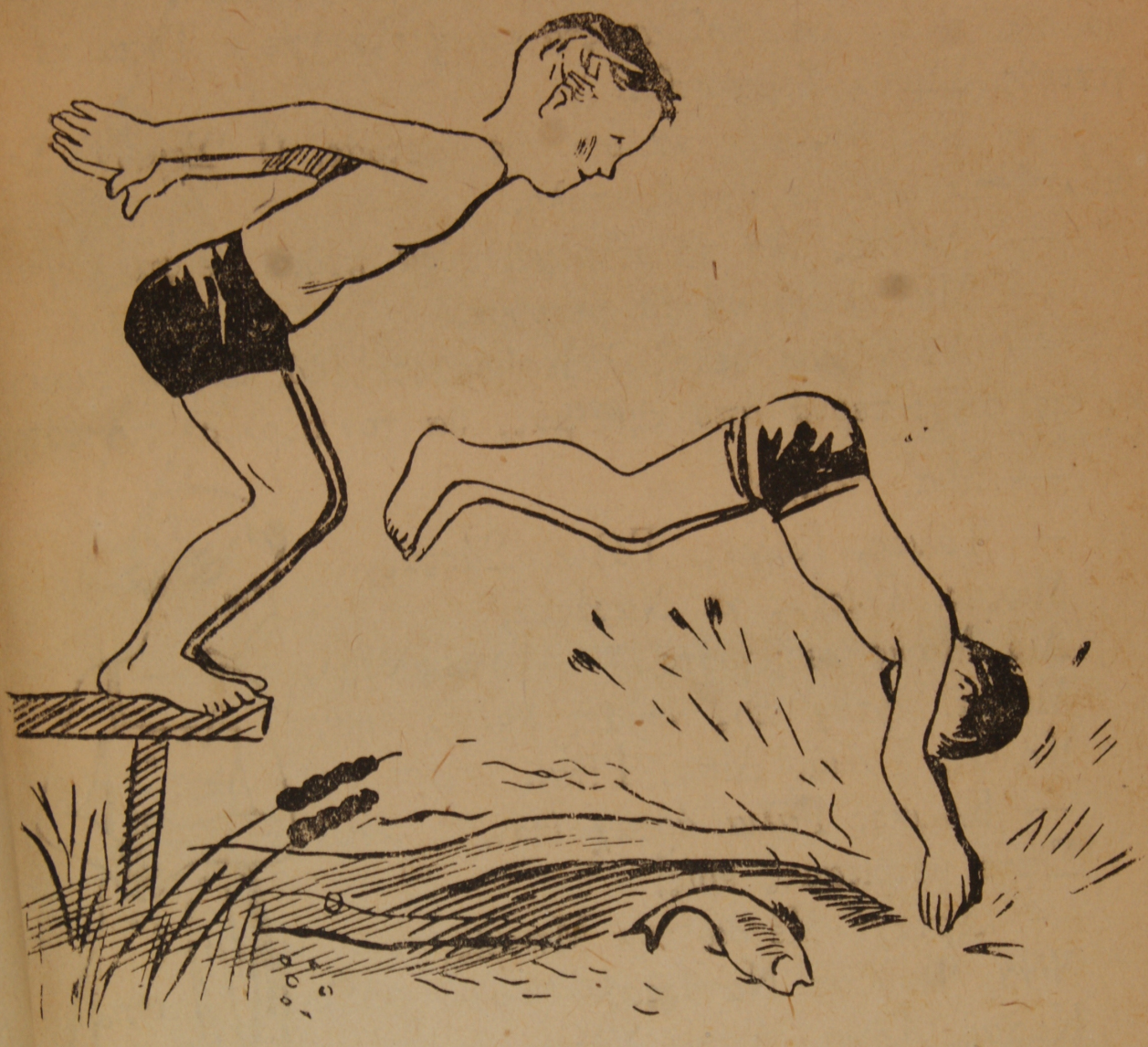

ετς,

ομετς.

ΕΝΑ ΜΙΛΙΟΝ

— Πόσα πεδιά ίνε στο λάγερ;
— Πολά! Τριάντα νομάτι!
— Το ίπες... Τριάντα νομάτι... Ένα μιλιόν! Κε αχόμα όλι, τίνα, ίνε βοζζάτι στα «αστρίτζα» κε ι Τόσια κε ο γιατρός Σεμιόν Σεμιόνιτζ...
— Τυ: βοζζάτις να μιν τυς μετράς. Ο Σεμιόν Σεμιόνιτζ-πα δεν ίνε οχτοβρόπυλο.
— Αν ίνε, έλα ας μετρύμε, πόσα πεδιά ίνε στο λάγερ.
— Μα τίλογα να τα μετρύμε;
— Αφτό βαρί δεν ίνε. Καθόμαστε εδό, πας το σχαμνί κε τις τρέχι-περνά από σιμά-μας, θα τον πέρνυμε στο ισάπ.

— Μία, πσσίρα!
— Τόλιας, Κόλιας, Γάλια, Σάσσα,
Μίσσας, Γρίσσας κε Νατάσσα,
Δυο Μάνις κε Ιγνάτς...
Μέτρα, άρταχ πος νυμάτ;
Κόλιας, Γάλια, Λίπα, Ρίτα...
— Κόλιας, Γάλια άρταχ ίταν.
Σίφτε μέτρισαρτς εμίς!
— Άρταχ; Μέτρα τον Μπορίς,
Νίνα, Τίνα κε Νατάσσα,
Κοτίας, Τόνια, Λίπα, Σάσσα,
Βίτιας, Μίτιας κε Σεμιόνς...
Δε χσεχάσις; Κατσόνς;
— Μα γιατί μετράς τιν Λίπα;

'Αρταχ ίτυνε; Σαί-πα!
Στα, να μιν με πατ-ζαρίζς.
'Αρταχ ίπαμ τον Μπορίς;
Διό Μαρύσες κε Νατάσσα,
Κόλιας, Τόλιας, 'Ολια, Σάσσα,
Τάνια, Βάνιας, Λίντα, 'Αλα...
Ας πσσιρύμε μία κι'άλο!

— 'Αλο δεν μπορώ... Τα μάτια-μυ σκοτίνιασαν. Αφτί, θα-ρίς κε αζιλιτέν, από δέκα φο-ρές τρέχυν περνόν γιανασσά-μας.

— Α εγό κσέρο, τίλογα να τυς μετρύμε.

— Μία, τίλογα;

— Ας σορέβυμε όλα τα πεδιά κε ας τα ροτύμε: τίς δε θέλι να έχυμε σίμερα «μιόρτβι τζας». 'Όλι-πα θα σι-κόσυν τα χέρια-τυς, κ'ερίς θα μετρίσυμε, πόσι νομάτι ίνε.

— Γιά κανίς αν δε σικόσι το χέρι-τυ;

— 'Όλι-πα θα τα σικόσυν. Το ντρανάς.

— 'Όχι, καλίτερα ας πιγένυμε στιν Τόσια κε ας τιν ροτύμε,—αφτί ίνε βοζζάταια στο λάγερ-μας κε χριάζετε να το κσέρι.

— Τόσια, πέ-μας-το: πόσα πεδιά ίνε στο λάγερ-μας;

— 'Απιρα.

— Ερίς το κσέρυμε, ότι ίνε άπιρα, εσί πέ-μας-το— πόσα.

— Μετρίστε-τα.

— Εμίς μέτραναμ-μέτραναμ όςπυ έκλοσαν τα κεφάλια-μας!

— Έχι τζαρά άλιαχ λαφρά να τα μετράτε

— Τίλογα; Μιά, πέ-το...

— Τζαχ σίφτε μετρίστε: πόσι νομάτι ίνε βοζζάτι στι «αστριτζα.»

— Μία, πσσίρα!

Πρότιςα—Ράια
Δέφτερι—Μάια,
Τρίτος—Κόλιας,
Βίτιας, Τόλιας...
Στέρα—
Βέρα,
Κι' άλο—
Άλα.
Άλο τίνα
Να μετρύμ;
Μίσσας!
— Σόντν...
Χάθιν νυμ!...
— Να μετρύμ
Ακόμα τ' Νίνα...
— Δεν μπορό...

Ας το αφίνυμ...
— Στα, ίς κι' άλος
πέμνιν τέκα.
— Σσύρας!
— όλ-πα! Ήνταν δέκα!
— Ζαμετλίδκο ζινιάτ—
Τόσο κόζμυ να μετρατ!

— Άρταχ το μετρίσαμε. Τόσια. Δέκα νομάτι βοζζάτι στα «αστρίτζα». Μα πόσα οχτοβρόπυλα ίνε, δεν το χξέρυμε.

— Κάμετε ισάπ. Δέκα βοζζάτι, όλο ένα δέκα «αστρίτζα», πες το χάθε «αστρίτς» δέκα οχτοβρόπυλα. Πόσα νίσσχυνε όλα-όλα;

ерсальная АКБ «Gerffins»
ч, красная. Артикул: G250
енней батареи: 2500 мАч
жение/зарядный ток: 5В/1000 мА
ряжение/выходной ток: 5В/1000 мА
KAYO MAXTAR BATTERY LIMITED
в Китае.

RoHS

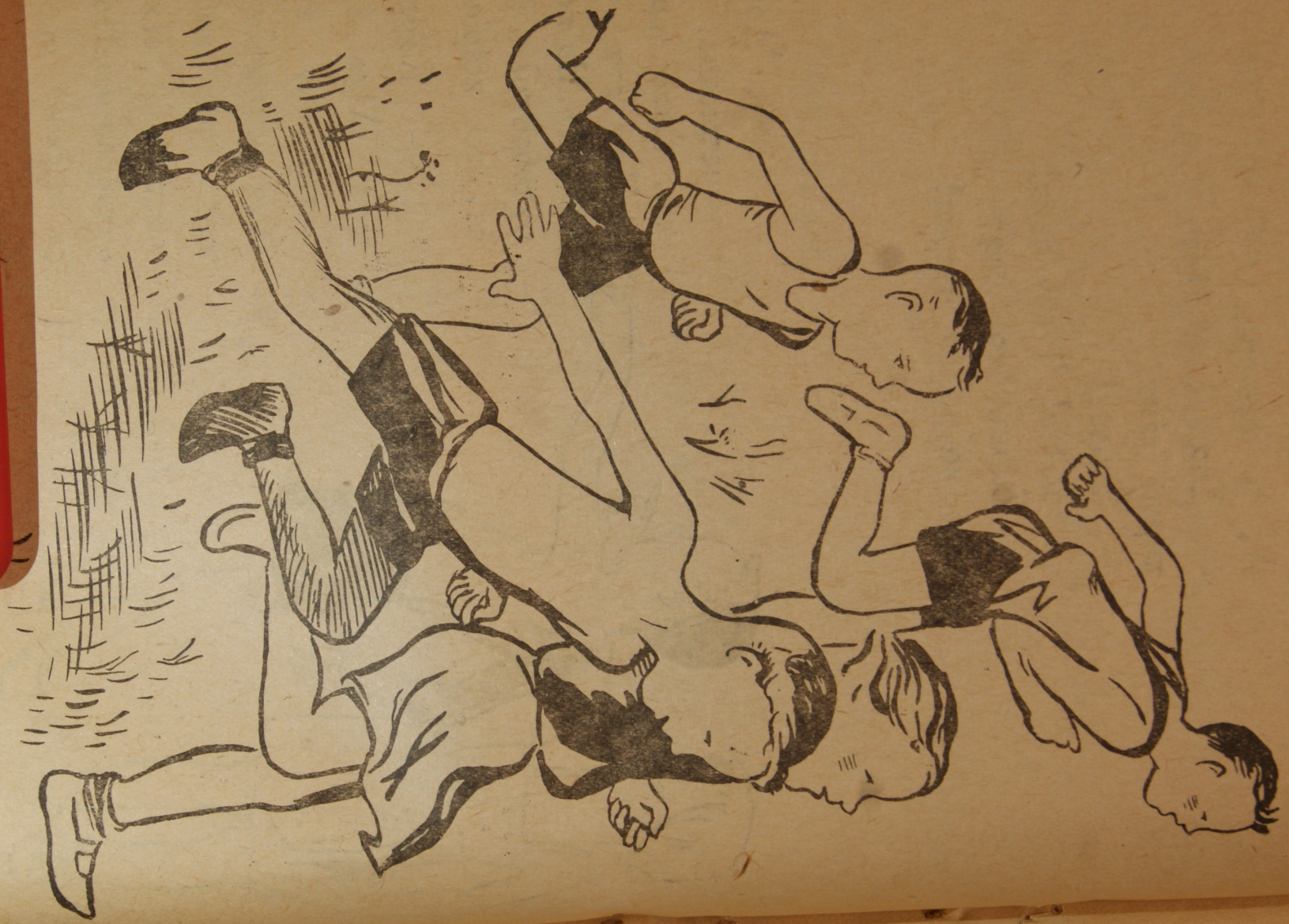

— Ένα μιλιόν! Εγό το ίπα, μπαρόχ, ένα μιλιόν!

— Εκατό νομάτι, όχι κε μιλιόν. Ακόμα δεν χξέρετε να μετράτε!

— Όχι, χξέρυμε! Μόνο πες δικό-μας το λάγερ ίνε εκατό πεδιά, μα αν πάρυμε όλα τα λάγερ, νίσσχυνε ένα μιλιόν!

ΠΕΘΑΜΕΝΙ ΜΙΣΙ ΟΡΑ

Τα πεδίτζα,
Τα χυρτζίτζα
Πέφτυν
πες τα χριβατίτζα.
Θάγμα! 'Ινε
'Αιτς πολί
Μα χανίς-πα
Δεν λαλί.
Πέφτυ γο
Κε πεφτ χυμσσύ-μ'.
Μιάνα ντρεσς
Στο σάατ χαρσσύ.
Λον τ' γυνέα
Μπύβα μπεν...
Πρεπ' αφτό
Στον ίπνο-μ' εν;
Φένετ πίσο
Στο γιαλί
Τίντζχο,
'Οφτιρο αβλί.
Τεχ' σαλέφχετ
Το δεντρό...
Πρεπ, στον ίπνο-μ
Εν αφτό;

Πες 'ν αβλί
Μαβρίζ χυρόνα...
Τό-πα εν
Στον ίπνο-μ' μόνο;
Πσαρ γιαλτέβ
Πες το πυτάμ...
Τ' εν αφτό-πα
Στα γνεφά-μ';
Μιάνα έβαλιν
Καρδία,
Κλόσσχιτ λόρια
Στα ρυία.
'Ιπεν τ' ένα
Πες το 'φτι:
—«Δε φοβύμε
Το ρυί!»
Κάτσεν πάνο-μ'
Δίχος τίπος,
Ρότσιν: «χόρτασις
τον ίπνο-σ';»
Να το πιάνο...
Χάνιτ νυ-μ'...
Νίστακσα...
Κιμύμ...

— Κόλια, κιμάσε;
— Κιμούμε.
— Μα τίλογα μπορίς να λαχαρτέβις, αν κιμάσε;
— Στον ίπνο-μυ πέσο.
— Σίχο... 'Αρταχ ίνε ι όρα τρις...
— 'Οταν γρικό το σινιάλο, τότες θα σικούμε.
— Μα τις θα δόκι το σινιάλο, εσί όταν κιμάσε; Μπαρόχ, εσί ίσε γορνίστας!
— Αν ίνε τί! Εγό γιρέβο να κιμούμε.
— Κε δε θα δόκις σινιάλο;
— 'Οχι. Θα κιμούμε.
— Αν δε θα δόκυν σινιάλο εμίς όλι τι μέρα θα κιμούμαστε, όλι τι νίχτα θα κιμούμαστε κε άβριο πάλι όλι τι μέρα θα κιμούμαστε ος το βράδι.
— 'Οτι θέλετε κάμετε, εγό γιρέβο να κιμούμε!
— Να έρχυντε ι μάνες-μας χ' εμίς κιμούμαστε...Χριάζετε να πιγένυμε στο κολχόζ, χ' εμίς κιμούμαστε...Πέφτυν γράδα-γράδα εκατό νομάτι κε χυρχυρίζυν...Ιπνιάρχο λάγερ... Γρικάς, Κόλια;
— Χαθ' από σιμά-μυ, Μόνια, εγό κιμούμε.
— Κιμίσυ, κιμίσυ! Ι άσπρι αν χυλτέβυν πάνο-μας, τότες το μαθένις!
— Πόθε να βρεθύν ι άσπρι; Απ' τον υρανό πάνο να χρεμίσσχυνε;
— Ελμπέτ, πάνο απ' τον υρανό! Πετύν έρχυντε με τα αεροπλάνα κε ραντύνε ίσα πάνο-συ.

—Τότες εγό γνεφό, σικώμε πάνο κε τους δίχνο τίλογα να ραντώνε πάνο-μυ!

—Τότες άρταχ να ίνε αργά, ι άσπρι όταν θα χάθυντε πάνο-συ.

—Αχά, πάνο-συ ένας μάβρος χάθετε!

—Πξέματα λες;

—Όχι, αλίθια... Πας το κεφάλι-συ ένας μάβρος χάθετε... με τα αλατζαδίτζα... Όχι, δεν ίνε εχί; Εδό, εδό, πας τιν τσαγάδα-συ!

—Βύι, τζιμπίν! Καρτακόλ-το!

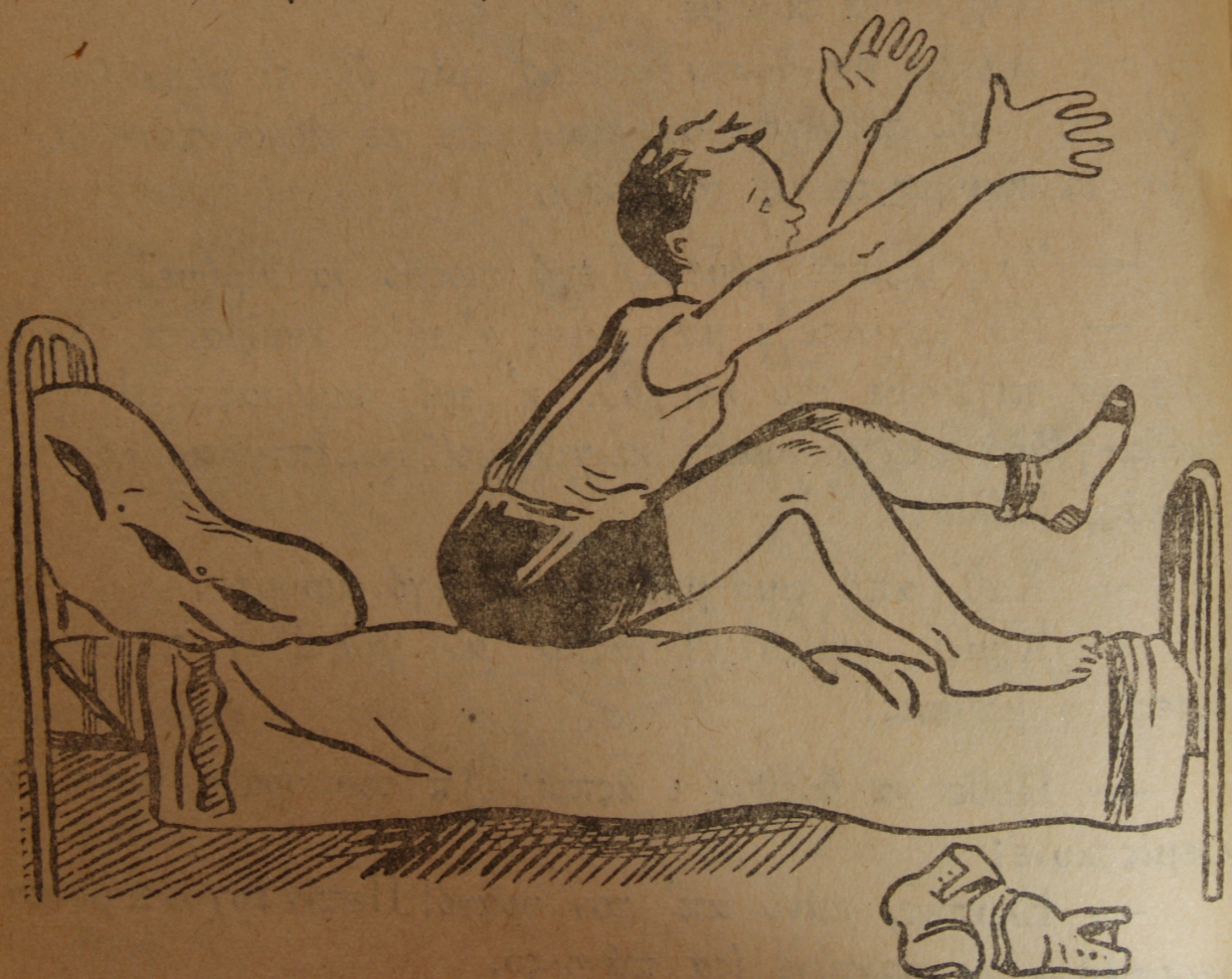

— Γυρύχ ς' Βίτια το χρεβάτι πέταχσε!
— Βίτια, σίχο! Πας τι μίτι-συ έχατσεν ένα τζιμπίν!
— Πεδιά, να μιν χιμάστε! Τζιμπίν!
'Ολ-πα χλίζυν γυρυχτά:
— «Οι, τζιμπίν! τζιμπίν πετά!
Σμα ς' Νατάλκα γιαναζζέβ!
Πιάς-το τζάλκα, τόρα φιέβ!»
'Ολ-πα ντρέχυν κε ραντύν,
Χαχανίζζκυνε, γελύν.
Πέζο διό κατό νυμάτ,
Μα κανίς-πα δεν χιμάτ.

— Πεδιά, ατύτο εζίς το λέτε «μιόρτβι τζας»; Τί ντεπ ράντσιτ-σιχόθετ; Αχόμα χριάζετε μισί όρα κι' άλο να πέφτετε...

— Τόσια, εμίς δεν έχυμε το χαρπαγιάτ.
— Πάνο-μας μάβρι χυλτάισαν!
— Τίλογι μάβρι;
— Μάβρι, με τα αλατζαδίτζα, με τα μπιίχια...Οβά ντράνα, πετά, αμάν να χάθετε πάνο-συ.
— Τζιμπίν; Αν ίνε ας πετά! Μα εζίς χριάζετε να πέφτετε.
— Καλό ζζε, εμίς θα πέφτυμε κε αφτό να μας δάχι;!
— Γιά ι άσπρι αν χυλτέβων πάνο-μας, τότες-πα εμίς να πέφτυμε;
— Καρτακόλ' το τζιμπίν πες το γιαλί! 'Ετσι!
— Ας το χάνυμε απ' εδό λόρια.
— Αχά, κσεπάχτεν...πέταχσε διάβικε.

— Τς-ς-ς. Το «μιόρτβι τζας» ακόμα δε μπίτεπσε...
— Πεθαμένι μισί όρα...

Το τζιμπίν πετά μακρά,
Τίντζκα πέφτυν τα μικρά.
Πέσο ίνε άιτς πολί,
Μα κανίς-πα δεν λαλί.
Τεκαράν χτιπά το σαάτ
Το δεκσσό-μ' το ματ κεματ
Το τζιμπίν δε βγεν 'χτο νυ-μ'...
Νίστακσα...
Κιμύμ...

ΣΑΝΚΟΜΙΣΙΑ

Τα πόρτες ος απίσο...
Ορίστε πεσαλίνα:
Κόλια, 'Ολια, Λίζα,
Γάλια, Βάλια, Ζίνα.
Ντρανσέτε τα σεντόνια,
Να μι εν πυχνιζμένα,
Ντρανσέτε πας τα πόλια,
Τεμίζκα εν πλιμένα!
Ισλέβιτ-το — πιστέβιτ-το,
Οτ' έχυμ τεμιζλίχ,
Ισλέβιτ-το πιστέβιτ-το:
Δεν ίμετς μις σασίχ!
'Οκσο τί κι'αν ίνε—
Καλό γιά κρίο μέρα,—
Απέσο, Κόλια, Ζίνα,
Εν όμορφο αέρα!
Ντινκέβιτ-το; Πιστέβιτ-το
Οτ' έχυμ τεμιζλίχ;
Ντινκάισετ-το; Μπιλτράι-
σετ-το,
Δεν ίμετς μις σασίχ;
Κόλιας, Ολια, Γάλια,
Σκόνε τα κυπάνια,
Ντρανύνε: αβάι, μάνα!
Απ' κάτο-μπαρκακάνα,

Εκς παντζόχις
(Θάγμα!)
Δεκατρία τσάγδα,
Τρία μπύβις,
Χάλις λέις,
Ικος μάνταρα
Σαπρέις!
Εβγαλέτ
τι μπαρκακάνα
Κε πλισέτε
τα κυπάνια.
Πός εν ντίμκο
Το κυσσέ;
Δεν φελά

Ατίτκο ςςε!
Τα παντζόχις
Γραδαρςέτε,
Κε τα τςάγδα
Πετακςέτε,
'Αντα μπένυμ
πέςο μις,
Πάνο-κάτο
ας γιαλίζ!
Ατότες μις πιστέβυμ-το,
Οτ' πιάνιτ τεμιζλίχ,
Ατότες, μις μπιλτρέβυμ-το:
Δεν έχυμ ςαςιχλίχ!

ΠΑΜΕ ΝΑ ΠΡΑΤΥΜ!

Μία, δίο!
Όλι μία.
Ο γορνίστας
λάλσιν «ζμπορ».
Πάμε πίσο
στον γορνίστα,
πού δεν ίμετς
ος' ατόρ'!

Πάι απίσο
στον γορνίστα
το αχόριστο
οτριάτ.
Σίμορ ίμαστε
τυρίστι.
Ίμετς όλ'
κατό νυμάτ!

Γιανασσέβυμε
στα γιάρια,
Ντυλασσέβυμε
παντού,
Μες τα κίκκα
τα χορτάρια.
Σμα στο χρίο
ζζυρυντύχ.
Σπρύτσκα
μάνταρα συρέβυμ,
Βγάλυμ
Λίσκαρδα πολά.
Άσπρο χόμα-πα
Να φέρυμ,
Το μπορί
να μας φελά.
Μία, δίο
Όλι-μία.
Ο γορνίστας
Λάλσιν «ζμπορ».
Πάμε πίσο
στον γορνίστα,
Πυ δεν ίμετς
Ος' ατόρ

ΛΙΚΟΣ

— Μόνια, μία τίς περγά, όβα ος αφτί τιν καφαλέα.
— 'Αιντε αντάμα-μας, Μόνια...
— Γιατί πας μοναχός;
— Αφτός θέλι να πάι στο σπίτι-του.
— Τι Μόσχα ροθίμισε...
— Νυ, πός δε λαλίς; Τρέχυμε, Μόνια...
— Να μι με πατζαρίζετε... εγό δεν εφχερό...
— Μα εσί τίποτα-πα δεν χάμις;..
— 'Οχι, χάμο.
— Μα τί χάμις;
— Νυνίζο.
— Πεδίτζα! Αφτός μόνο νυνίζι, ταπλός κάτι χάμι.
— Πας το τί νυνίζις;
— Για τους λίχυς.
— Τίλογυς λίχυς;
— Για τους χίχχυς, πυ τρίζυν τα δόντια-τυς.
— Μα τί νυνίζις γι' αφτύς;
— Νυνίζο, ότι θα έρχυντε στο λάγερ-μας
— Στο λάγερ; Λίχι;

— Θα έρχυντε απόπσα στο λάγερ κε θα τρίζυν τα δόντια-τυς χάτο απ' τα γιαλία-μας.

— Ι λίχι ίνε μόνο εχί, πυ ίνε χανά μεγάλο όρυς.

— Ζερ τύτο το όρυς δεν ίνε ατίτχο!

— Νά όρυς το ίβρες!

— Τρία-τέσερα δέντρα, στέχυντε χάλις ορφανά...

— Τί κι' αν ίνε-πα εδό ίνε λίχι... κε τι νίχτα χαραχλέβυν...

— Αφτί πρέπι να έρχυντε στον ίπνο-συ, όταν χιμάσε!

— 'Οχι, στα γνεφά-μυ. Μπορό να το μπιλτραέβο!

— Μία, μπιλτράι-το.

— Κε το μπιλτρέβο-πα. Ντρανάτε: τί ίνε τύτο;

— Μαβρύτσκα

— Μα τίλογα μαβρύτσκα ίνε;

— Λιχί μαβρύτσκα.

— Αχά! Αλίθια ίνε εδό λιχί μαβρύτσκα;

— Καλό, ίνε.

— Αν ίνε, λίχι-πα εδό ίνε. Αφτί θα έρχυντε πίσο στα μαβρύτσκα-τυς. Εγό πσες δαφτό-μυ ίδα: κάτι στεχό-τανε πίσο στιν καφαλέα κε έτρογε λιχί μαβρύτσκα. Λίχος ίτανε, άλο τίς μπόρνεν να ίτανε!

— Μπέλτιμ, ίτανε ο Βολόντιας Στρελτσόφ απ' το δέ-φτερο ζβενό; Αφτός, λέγυν, πες τα όρυς έφαγε ένα-λυ-γάς μαβρύτσκα κε τόρα πέφτι ζαμπύνς.

— 'Οχι ίτανε ο λίχος... Αφτός χτίπανε τα δόντια-τυ. Εγό γιανάσσεπσα σιμά στις καφαλέες, αφτός τίλογα γίρνιχσε χαρσύ-μυ: «Μόνκα, να μιν τιέβις τα μαβρύτσκα;»

— έτσι-πα ίπε «Μόνκα, να μιν τιέβις τα μαβρύτσκα!»

— Έτσι-πα ίπε. Τί γελάτε; Τον λίχο να μιν τον γελάτε, αφτός το γριχά χε σας χάμι χυλί. Αφτός ίνε εδό λόρια, πίσο απ' τις χαφαλέες στέχετε χε τρίζι τα δόντια-του.

— Μα πός δε φένετε;

— Αιντέτ σιμά, τότες φένετε.

— Δε θα φένετε.

— Όχι, θα φένετε!

— Λίζά! Λίζα-α-α! Πύ ίσε; Έλα εδό! Αλίθια, ότι πες δικό-μας το όρυς ίνε λίχι;

— Λίχι; Τίς σας ίπε τίτχα χύφα λόγια;

— Ο Μόνιας μας υσσαντράισε να μας το δίχνι.

— Ο Μόνιας αγαπά να λέι λυγάς-λυγάς ιστορίες. Ο τάτας-του ίνε σινγραφέας.

— Μόνια! Ι βοζζάταια λέι, ότι λίχι πες το όρυς δεν ίνε.

— Εγό σας λέγο—ίνε.

— Μα πύ ίνε ο λίχος-συ;

— Όβα, πίσο απ' αφτί τιν χαφαλέα στέχετε.

— Μα πός εμίς δεν τον ντρανύμε.

— Ζερ έγο έχο το χαμπαγιάτ; Εγό τον ντρανό.

— Μα πός δεν τρίζι τα δόντια-του;

— Όχι, τα τρίζι.

— Αν τα τρίζι, πός δεν το γριχύμε;

— Εγό δεν έχο χαμπαγιάτ, αν δε γριχάτε. Εγό το γριχό.

— Ντράνα, Μόνια, πίσο απ' τιν καφαλέα κανίς-πα δεν ίνε. Πού ίνε ο δικός-συ ο λί ος;

— Αφτός ατόρα θα γιρίζι. Βαρισέ, πυθενά γιαγαλάιςε διάβικε κανά-τνα, στι δυλιά-τυ.

ΣΙ ΔΕΝ ΙΣΕ ΚΑΡΑΒ

Μπέζυμ, τρόγυμ φέρυμ δίνα.
Δεν ντρανάς εδό κανίνα,
Πυ δεν ίσαχσεν καλά.
Μόνο Βάσιας σαν ταπλά.

«Πάλι ζύπα—τίς το χριάσσχετ!
Δία βγα, πός άιτς πολά?»
'Ολι γρύπα-μας θαβμάσσχετ,
Ο γιατρός χαμνογελά.

Το τζιράι-τ' εν σπρύτσχο χόμα,
Το φαγί δεν έχι νταμ.
Πάντα όλι-μας αφτόνα
Τον ντρανύμε στο ποτάμ.

Λύσσχες—λυστ ος να τραλίχχες:
Να τζαπτζέβς, να τσαραντίχχες,
Να γιαλτέβς, να κολιμπάς.
'Αιτς κανίς-πα δεν ισάζ!

Το βραδμέρ γιρίζ κυρμένος,
Πεφτ αμάν, γαναχτιζμένος
—Βάσια, έλα πίνι τζάι!
Δεν το χριάστα, γιαγαλάι!
'Εμπρο-τ' όλα-πα γιατέβυν:
Το κριβάτι, το ταβάν...
Χριάζετ όλ-μας να τον λέγυμ:
«Βάσια, δεν ίσε καράβ!»

ΦΕΠΣΙΜΟ

— Βάσια Στρελτσόφ, θέλις να ίσε φίλος-μυ;

— Θέλο.

— Μα εσί δινατός ίσε;

— Δινατός. Εγό τον Αλιόσσα Σεμένοφ-πα μπορό να τον πάρο πας τι ράσσα-μυ κε να τον πρατίζο, μα ι βοζζάταια δε με αφίνι.

— Γιά κριφά, δίχος μπιλιέτο, μπορίς να πας με το πόεζτ.

— Ελμπέτ, μπορό. Χόνυμε κάτο απ'το σχαρνί κε κβιτ.

— Γιά αν σε βγάλυν απ' εκί;

— Χυτχαρέφκυμε κε φέβγο, χάλις λαγός.

— Έτσι αν ίνε, νίσσκυμετς φίλι.

— Καλά.

— Αφυκρίθ, Βάσια, να σε λέγο ένα κριφό: εγό νόνσα να φέβγο.

— Πό να φέβγις;

— Στι Μόσχα.

— Α-α, στι Μόσχα;... Εγό θάρεσα πυθενά μακριά, στι Γερμανία γιά στο Κιτάι, να πολεμίζις χαρσύ στιν πολίτσια....

— Μπέλτιμ ίστερα εγό στι Γιαπονία-πα θα πιγένο, μα τόρα θέλο να πιγένο στι Μόσχα... Δεν μπικενέβο το λάγερ: γιά πέσε χιμίσυ, γιά κάτσε τίντζκα, γιά σίρε φάγε, πάντα-πα σε μια όρα. Μπέζεπσα έτσι να ζο, νόνσα να φέβγο. Ας φέβγυμε ι διό-μας, Βάσια, τόρα ίμαστε φίλι, μπαρόχ.

— Πότε να φέβγυμε;

— Αμάν, τόρα.

— Όχι, τόρα δεν έχι τζαρά: σίμερα το μεσιμέρι θα δύγυν χισέλ απ'τιν χλυμπνίκα... Τρόγυμε, ίστερα φέβγυμε.

— Για το χισέλ κε μόνο αφίνις πίσο ατίτκι δυλιά...

— Καλά, εγό ίμε χαίλς αμάν να φέβγυμε.

— Αν ίνε, ντράμε!

— Έτσι-πα να φέβγυμε;

— Έτσι-πα να φέβγυμε!

— Κε χανα-λυγάς αν μας πιάνυν;

— Δε μας πιάνυν: ντράμε λίγο τζάλκα. Εδό, εδό λον ατύτι τι στρατίτσα, ος τι στάντσια δεν ίνε μακριά.

— Γύρα, κε ίστερα τί να λέγο στον τάτα-μυ;

— Έτσι-πα του λες: στο λάγερ όλα-πα έχυν σιρά, όλι μέρα μας ζορλέβυν να χιμύμαστε. Εχ, Βάσια, τόρα εγό το χίμιζμα τεχμίλ να το βαζχιτζέβο, το μεσιμερινό φαγί να το τρόγο το βράδι, το βραδινό τον πιρνό...

— Δεν το χάμις μπυσσμάν ότι φίγαμε;

— Καναλυγάς-πα; Γιά εσί;

— Όχι, εγό-πα δεν το χάμο μπυσσμάν... Μα άβρι θα έχυμε εκσκύρσια, τα πεδιά θα χάμυν κατζάι πας τα χαίχια.

— Νά μέγα ςςε. Εμίς θα πιγένυμε με το πόεζτ.

— Γύρα, πάνο-ςυ τίποτα-πα δε ςτάζι;

— Έτςι κατςαχνίζι κάτι λίγο, μικρί βροχίτςα.

— Καλί μικρί. Έτςι με βιτςόνι πας τι ράςςα! Οι, όι, τίλογα χοντρά ςταςέματα. Σαγανάχ'

— Αν ίνε τί, εςί έλεγες μπαρόχ, ότι δε φοβάςε τίποτα-πα, περάζις τα ζαμετλίχια;

— Μα απ'το νερό ςαχνέβο!

— Αν ίνε, ας πυςέβυμε κάτο απ'αφτό το δέντρο... όςπυ να περνά...

— Βάι, απ'τα χλαδιά πάνο-μυ ρε νερό!

— Να μιν τςιβλέβις, χάλις πλαδίτς!

— Γιά εςί απλόγυ-ςυ πός τρομάζις;

— Αςιλιτέν.

— Αμί, εςί ρέγαςις, όχι χε αςιλιτέν. Τόρα ςτο λάγερ τα τέρια-μας χάτςανε ςτο τραπέζι, τρόγυνε χιςέλ χ'εμίς ςςλόμετς χάτο απ'τι βροχί... Καλίτερο θα ίτανε, αν δε θα ςε αφυχρύμνε...

— Απλόγυ-ςυ ίςε χάλις χιςέλ, φοβίθιχες τι βροχί... Ι ςτάντςια ίνε γιανας ςά-μας... διο χαςτζιλέες απέμιναν. Όβα ο ςιμαφόρος-πα φένετε... Αιντα τζάλχα ας ντρέχυμε.

— Οι, τα ποδάρια-μυ γιλιάζυν.

— Χαμένος. Ντράνα, τίλογα εγό ραντό περνό πάνο απ'τα χόλια. Καλό;

— Αμί, χαλό; με τι μίτι-ςυ πες τον πιλό. Το πρόςοπό-ςυ χε τα ποδάρια-ςυ ίνταν μόνο πιλά.

— Τίποτα δεν ίνε, εγό ςφονχίχνυμε με το πλατοχίτς.

— Εσί όλος-πα ίσε χάλις λόντζα, το πλατοκίτς δε σόνι να σφονκίχκεσε!

— Εγό έτσι-πα στεγνόνο, ι βροχί πέρασε άρταχ... Άιντα τζάλκα. Οβα στέκετε ένα όφκερο βαγόνι... Χόσσκυμετς κάτο απ'τα σκαμνία, σότα δεν ίνε κανίς.

— Κε απ' εκί αν μας βγάλυν;

— Εσί, μπαρόχ, έλεγες, ότι θα χυτχαρέφκεσε κε θα φέβγις;

— Όχι, εγό καλίτερα να πσσιρό να κλέγο όσπυ να με πελίγυν οκσοπίσο.

— Νυ, χυστ.

— Δεν μπορό.

— Γιατί;

— Δε θέλο.

— Φοβίθικες;

— Όχι, δεν έχο ισστάχ.

— Αν ίνε, εσί άλο δεν ίσε φίλος-μυ... Χυστ, σε λέγο, γιά ο κοντύκτορας θα μας ντρανά. Νό χύστις; Χυστ κάτο απ'το σκαμνί, κανίς-πα σότα δεν ίνε.

— Τίλογο πυσύρκο ίνε εδό... σιχλέτ...

— Σόπα... ο κόζμος έρχετε... Τσς-σς...

— Όι, αβάι! Αβάι, τί ίνε το κάμετε: Πάνο-μυ έβαλαν ένα σακόλι! Οι, πελσέτ-με! Τίς με τραβά απ'το ποδάρι;

— Εσί, πεδίτς, πός χύστες κάτο απ' το σκαμνί;

— Εγό μυλόθικα απ' τι βροχί.

— Αφτός πρέπι να ίνε μπεζπριζόρνις...

— Όχι, εγό απ'το λάγερ ίμε,.

— Κε τίλογα-λυγάς βρέθικες εδό, χάτο απ' το σχαμνί;

— Στι Μόσχα φέβγο.

— Ιόχσαμ στο λάγερ ίνε άλιαχ πυσύρκο;

— 'Οχι, στο λάγερ ίνε χαλά, πυσύρκα ίνε χάτο απ' το σχαμνί.

— Μπέλτιμ, νιστικός ίσε, δε σας φαίζυν τίλογα πρέπι;

— Σίμερα θα ίτανε χισέλ απ' τιν χλυμπνίκα...

— Αν ίνε, τί χι' άλο μπορί να ίνε; Ιόχσαμ, μπέζιπσες το λάγερ;

— 'Οχι δεν το μπέζιπσα... Καλό ίνε... 'Αβρι πας τα χαίχια θα πιγένυν στιν εκσχύρσια, σίμερα το βράδι θα έχυμε στρατιοτικά πεχνίδια...

— Αν ίνε πός έφιγες;

Δε λαλί.

— Τι μάμα-τυ ροθίμισε...

— Νύ, κάτσε, το καλό-μυ, γιανασσά-μυ πας το σχαμνί. Αν ροτόν, λέγο, ότι ίσε το πεδί-μυ... Μπέλτιμ, για ξένα δε χριάζετε να πάρο μπιλιέτο. Κανά-λυγάς σε πέρνο χε πάγο ος τι Μόσχα, ντρανάς τι μάμα-συ.

— Δε θέλο να χάθυμε, πελσέτ-με ας κατεβένο...

— Λαφρός. Τίς δε σε πελί; Ζερ κανίς σε πιάνι;

— Ο Γιύρας δεν με πελί! Αφτός χάτο απ' το σχαμνί με πιάνι απ' το ποδάρι!

— Ντρανισέτ, εδό ίνε ένα χι' άλο πεδίτς!

— Εσί-πα απ' το λάγερ έφιγες;

— Αμί. Σίφτε εγό έφιγα.

— Εσί-πα τι μάμα-συ ροθίμισες;

— 'Οχι. 'Ολι μέρα μας ζορλέβυν να χιμύραστε, όλα-πα χάθε μέρα έχυν σιρά...

— Α-α, τύτο δε μπιχενέβυν!

— Αφτό για σας χε μόνο το χάμυν, το δικό-σας το καλό θέλυν.

— Γύρα, χάτσε πάνο στο σχαμνί, ατύτι ι θία θα σε πάρι χε θα πάι ος τι Μόσχα, χ' εγό θα τρέχο οχσοπίσο.

— Να ζις, απλόγυ-συ χάτσε πάνο στο σχαμνί... Εσί πος δεν το ντόχις στο νύ-μυ, ότι σίμερα το βράδι θα έχυμε στρατιοτικά πεχνίδια;

— Σάντιμ, εσί δε θα φίγις στι Μόσχα;

— 'Οχι, εγό καλίτερα χαμιά ίστερα φέβγο γιυρύχ στι Γιαπονία.

— Νυ, πεδίτζα, κατεβίτε, αν δεν ίνε το πόεζτ θα τζυνέβι!

— Το ίδες, για ξένα χε μόνο πέμναμε σίμερα δίχος χιξέλ...

ΝΤΟΓΟΒΟΡ

Τριφερά πιχτά πιτζάνια...
Όμορφος πιρνός.
Πεσαλίνα, πεσαλίνα
Πάμε στο κολχόζ.
Σμα στο όρυς πες τα ζάνια
Ζζίτνα οριμάζ.
Σναγονύμε τ'έναν τ' άλο
Κάθε-ίς ζμπυδάζ.
Πες τα ζάνια τζιτζαχίτζα
Άσπρα, γαλανά.
Πυχνοβόλσαμ λον στρατίτσα...
Μία, τις περνά!
Τίτχο όμορφο μυρδία...
Πάτος τζιτζαχιά!
Νά, χαρσσύ-μας απ' τις γιάσλες
Ντρέχυν τα πεδιά.
Σιχοσέτε τις σιμέες
Κι' άλο υρτανφόρ!
Ένα όρα στερ να γράφυμ
Μέγα ντογοβόρ.

— Μα πού ίνε το μπαραμπάν-σας;

— Αφτό απέμινε στο λάγερ.

— Γιά ι τρομπέτα;

—Ι τρομπέτα-πα ίνε εκί.

— Γιατί δε φορίτε γάλστυκια;

— Τα οχτοβρόπυλα δε φορύν γάλστυκια.

— Μις κεντύμε χαρσσύ στα πυκάμσα-μας αστρίτζα.

— Μα γιατί ίσαστε δίχος αστρίτζα;

— Γιατί δε φορύμε πυκάμσα, δεν έχυμε τόπο να κεντυμύ τ' αστρίτζα-μας.

— Χαρσσύ στα τρύσικια κεντίστε-τα...

— Χαρσσύ στα τρύσικα δεν έχι τζαρά.

— Γιά πύ έτσι ζπυδάζετε;

— Εδό... στο σπίτι, πυ ίνε σκεπαζμένο με το χλιυρό τενεκέ...

— Στιν πραβλένια τυ κολχόζ;

— Αμί. Δεν το χξέρετε, πεδιά, ο πρόεδρος εχί ίνε;

— Εχί πολίς χόζμος ίνε, ζομπράνια ίνε.

— Χάλις καλό, πάγυμε στι ζομπράνια...

— Εμίς-πα αντάμα-ζας. Καλό;

— Νό, πεδιά, ετιμαστίτε. Ανίγυμε τιν πόρτα.

— Καλός ίρτατε, πεδιά! Τί καλό θά μας λέτε;

— Για τις γιάζλιες χε μόνο.

— Για τα πεχνίδια...

— Εμίς απ' το λάγερ ίρταμε... Να γράφυμε ντόγοβορ...

— Λίγο αγάλια! Να μι χλίζετε όλι-ζας μία! Ας το λέι ι βοζζάταια! Πέ-το εζί, Τόζια!

— Σίντροφι κολχόζνικι! Στιν περαζμένι ζομπράνια εζίς μας δόκατε λόγο να γράφετε αντάμα-μας ντόγοβορ... Το ντόγοβορ ίνε έτιμο...

Να κάμυν τα πεδίτζα-μας
Στις γιάζλες χαιχίτζα,
Μικρά τιρναυτζίτζα,

Καράβι κε τατζκίτσα...
Κολχόζνικι να δύγυν-μας
Σανίδα κε καρφίτζα.
Χαίλ αν ίσετς, μις
Να λέγυμ-σας «να ζις».

— Ας σικόσυμε τον πρόεδρο πας τα χέρια-μας. Υρτανφόρ, υρτανφόρ! Πιάστε-τον απ' τα ποδάρια.

— Αγάλια, πεδιά! Τί ίνε πυ χάμετε; Θα με χρεμίζετε! Εγό ίμε βαρίς, αν χρεμίσσκυμε, νταγλέβο το πολ...

— Τίποτα δεν ίνε, ερίς σε σικόνυμε πάνο!

— Σικόστε-τον πάνο! Πιάστε-τον! Ας τον σίρνυμε υρτανφόρ!

— Σταθίτε λίγο, να σας λέγο ένα σσε κε ίστερα.

Πεδιά, ερίς το λόγο-μας
Δεν μιαζ να το χαλάνυμ.
Το έγραπσαμ απλόγυ-μας,
Ντρανάτε—εδό πάνο.
Ήμερα λαγύτσκα
Μεγάλα κε μικύτσκα
Σις απύ μας να πέριτ,
Μα χριάζετ να το κσέριτ:
Εσίς πες τα μπαχτζάιδα-μας
Να χάνιτ τα τυρτύρια.
Ας εν τα καπυστάιδα-μας
Μεγάλα, τόχκα, κύρια!
Χαίλ αν ίσετς σις
Να λέγυμ-σας «να ζις»!

— Τόρα ας ξίρνυμε υρτανφόρ τα οχτοβρόπυλα.
— 'Οι, δε χριάζετε! 'Αι, γαντζελισσκύμε!
— Αχά, πιαστίκατε, πεδιά! Χύνα-πιάστα απ' τα ποδάρια!
— Σίρνετς κι'άλο πσιλά!
— Οβά! Μία κιάλο!
— Ος το ταβάνι!
— 'Αι, ξόνι! Γαντζελά! 'Αι, δε θέλο...
— Εμένα μία κι'άλο πσιλά!
— Εγό-πα θέλο μία κι'άλο!

—Σίμερα άρταχ ξόνι, πεδιά. 'Αμα κάμετε όλα-πα, όσα γραπξάμε στο ντόγοβορ, τότες όλι τι μέρα θα ξίρνυμε τ'έναν τ' άλο υρτανφόρ

— 'Ερχεστε μία κι'άλο, όταν τιμαρέβυμε τα πιτζάνια ίστερα. Ισλέβυμε, τις μας δύλεβε καλίτερα.

'Αρταχ τζάλεπσαν τα πτζάνια.
'Ομορφο κερός.
Πεσαλίνα, πεσαλίνα
Πάγυμ στο κολχόζ.

Λον τα ζάνια τζαλιμένα
'Ανεμος ssυρίζ...
Σναγονύμε τ'έναν τ'άλο,
Ζπδάζυμε εμίς.

Τα αμέτριτα δεμάτια
Πέφτυν πες το ζαν...

Μις πετύμ δίχος χανάτια,
Ἴβραμε μιντάν.

Στο τυγάι πες πυταμέα
Το χαμίσς σαριά...
Παλ' χαρσσύ-μας απ' τις γιάσλες
Τρέχυν τα πεδιά.

Σιχοσέτε τις σιμέες
Κι'άλο υρτανφόρ.
Σίμυρ παγύμ να ισλέβυμ
Μις το ντογοβόρ...

— Σίντροφι. Πσσιρύμε τι σομπράνια. Ι χολχόζνικι κε τα οχτοβρόπυλα απ'το λάγερ σίμερα θα ισλέβυνε, τίλογα εχτελέσανε αφτί το ντογοβόρ, πυ το έγραπσαν ανάμεσά-τυς τιν άνικσι. Πε Τόσια.

Ἔχαμαν τα πεδίτζα-μας
Στις γιάσλες χαιχίτζα,
Μικρά τιρναυτζίτζα,
Καράβι κε τατζκίτσα...

Δόκαν-μας χολχόζνικι,
Σανίδα κε χαρφίτζα,
Ἴμερα λαγύτσκα,
Μεγάλα κε μικύτσκα...

Μις-πα τα μπαχτζάιδα
Καλά τα τεμιζλάισαμ.

Πολά τυρτύρια ξόρεπσαμ.
Ιοχ, ιοχ, δεν πυξυρλάισαμ,

Γιορτί, χαρά μεγάλο
Γιάν έχυμε ατόρ,
Ελάτε τ'έναν τ'άλο.
Ας ξίρνυμ υρτανφόρ.

„ΠΛΑΔΙΤΣ—ΣΣΙΡΔΙΤΣ"

Νά λυχτόρ—λυχτορά
Αν το μέγα το καπάς.
Δεκαεκς' αρνίθα,
'Ολα περς' γενίθαν.

— Τίς εδώ απ'ολυνούς πολά αγαπά τις όρνιθες;
— Εγό.
— Ελμπέτ, ο Βόβκας.
— Αφτός παντύ-πα ταράζι τις όρνιθες...
— Διο λόγια αν λέι, το τρίτο θα ίνε όρνιθα...
— Πξέρατα, εγό μόνο νονίζο για τις όρνιθες.
— Μα τίς ξίμερα, όταν τρόγαμε, ρότιξε, πός δεν αφίκαν τίποτα γαλτζίτσκο για τις όρνιθες; Εξί δεν ίξυνα;
— Γιά τίς πξες ρότιξε τον βοζζάτι κατ' χυτζυρλίδκο; Εξί δεν ίξυνα;
— Τί ρότιξε, πεδιά, ε;

— Ο βοζζάτις μας έλεγε, ότι τόρα ς'ένα ζαβότ κάμυν προτιβογάζ για τα μικρά πεδιά, αν πξιριξκάτε, ντυκύξς. Ο Βόβκας χαμπαρσιστάν ροτά: για τις όρνιθες-πα ίνε προτιβογάζ γιά όχι;

— Αν ίνε τί; Κυτυρύ χατέπξατε, με γελάτε... 'Ολες ι όρνιθες αν πξοφύν απ'το γαζ, εξίς-πα θ'απομίνετε δίχος σφονκάτο!

— Ντυκύσς αν ίνε χε δίχος τις όρνιθες ςόνι τίνα να χυτχαρέβυν.

— Πεδιά, αλίθια ίνε για τα άλογα ετιμάζυν προτιβογάζ, ο βοζζάτις μας το ίπε...

— Κξέρετε τί, πεδιά, ας βγάλυμε για τις όρνιθέςμας ςτενγαζέτα.

— Νυ, ο Βόβκας ςεκμίλ έχαςε το νύ-τυ...

— Βγάλυμε τι ςτενγαζέτα πες το ζύμυ χε τι λέγυμε: «Πλαδίτς».

— Μα τί να γράφτυμε πες τι ςτενγαζέτα;

— Ελμπέτ, για τις όρνιθες χε μόνο. Τίλογα να περνύν τι μέρα-τυς: πότε να χάθυντε ςτο τραπέζι, πότε να γνεφύνε,πότε να πέφτυν να χιμύντε.

— Κε ι όρνιθες να περνύν γιανασσά χε να διαβάζυν: μία-μία, ας ντρανύμε, χυντάχ-χυντάχ, τίλογο φαί να μας βάλυν το μεςιμέρι, χυντάχ-χυντάχ...

— Γριχάτε, πεδιά; Ο Μόνιας χάριχε , αφτός τόρα υιντρέβι τίποτα μας λέι για τις όρνιθες...

— Μία, πέ-μας, Μόνια, τίποτα χυτζυρλίδχο χε ας χαχανιςτύμε...

— Σταθίτε, πεδιά! Τίς γιρέβι να βγάλυμε ςτενγαζέτα για τις όρνιθες, ςιχόςτε τα χέρια-ςας πάνο... Πός δε ςιχόνετε τα χέρια-ςας;

— Πος ι όρνιθες δεν χξέρυνε γράμα, ςίφτε μάθιςέτις να διαβάζυν...

— Γιά εςίς χξέρετε γράμα;

— Εμίς χξέρυμε.

— Αν ίνε πός δε θέλετε να γράφτετε για τις όρνιθες στι γαζέτα;

— Μα πός μόνο, για τις όρνιθες; Ζερ για τα ssιρδίτζα δεν έχι τζαρά;

— Ο Αλιόσσας πονίθε για τα ssιρδίτζα!

— Ελμπέτ, δεν χάμετε σοστά. Εγό έχο νόνιζμα να λέγυμε τι γαζέτα «Σsιρδίτς» χε να γράφυμε πέσο για τα ssιρδίτζα.

— Όχι, «Πλαδίτς», εγό απ' ολυνός σίφτε το ίπα!

— Όχι, «Σsιρδίτς»!

— Όχι, «Πλαδίτς»!

— Σοπάτε, μία!

— Τόρα θα πιαστύνε...

— Ας λέγυμε τιστενγαζέτα: «Πλαδίτς-ssερδίτς,» — χαλό; Ίσαστε χαίλ;

— Ίμαστε χαίλ!

— Εγό θα χάμο πας το χαρτί μια χλόκσα, χάλις ο Βόβχας, όταν χυνόνι πάνο νερό, χε από κάτο θα γράφτο: «Σsλυμένι όρνιθα».

— Κ' εγό θα γράφτο για τα ssιρδίτζα, τίλογα ο Αλιόσσας πέζι αντάμα τυς...

— Αλιόσσκα, τί χάμυν σίμερα τα ssιρδίτζα-συ;

— Τίποτα, καλά ίνε, σας πελίγυν πυλασίς.

— Αφτά πάλι ατίτκα γρινζά ίνε;

— Πός να ίνε γρινζά; Τόρα άρταχ δε ζγαλύν πες τις κυπυρνέες, μόνο πες τα τεμίζκα χόλια λύσκυντε...

—Πεδιά, εγό για τα ssιρδίτζα θα γράφτο στι στενγαζέτα ένα χορατό...

— Τίλογο χορατό;

— Αφυχριθίτε:

Στα ssιρδίτζα χριάζετ τζάλχα
Σανγονιές ν' οργανοθούν.
Τα τζυμπάρχα, τα μαλιάρχα.
Να τα πάγυμ να λυστύν.

Χριάζ' να πλίssχετε, ssιρδίτζα,
Τα μπδαρίτζα, τα ραδίτζα.
Μιν φοβάστε 'χτο νερό
Κε νιφτέτ χ'θε πιρνό.

Τον πιρνό λυστέτ χε στέρα
Ντρανιζέτε στο γιαλίτς.
Ας υχλέβ-σας χάθε μέρα
Το ντεζζύρνι τυ ssιρδίτς.

Μιν παγένις πάλι πίσο
'Οταν ίπαμ χυρατά,—
Πύ χι'αν ισέ, τις χι'αν ίσε
Χριάζ' να λύssχεσε πιχτά!

— Πεδιά, άβρι να πssιρύμ να βγάλυμ τιν χενύργια στενγαζέτα: «Πλαδίτς—ssιρδίτς». Γραπσίτε ματεριάλ!

ΟΛΑ-ΠΑ ΓΙΑ Τ' ΟΛΝΥΣ-ΠΑ!

'Ιρτανε, ίρτανε!
Τάτες, μάνες ίρτανε!
'Ιρταν να υχλέβυν-μας,
Τ'ένα, τ'άλο φέρυν-μας!

Σξέρυν τα χυρτζίτζα,
Τα πεδίτζα ςξέρυνε.
Σ' κάθα μπυχτζαδίτςα.
Ζιαφέτια φέρυνε.

— 'Ιφερα-ςε, Γάλια,
Τρία πορτοκάλια,
Το πιρόγ
Κε το ςςιλτέρ

Τρόις-τα άβρι
Το μιςμέρ.
— 'Ορςε, έπαρ Λίντα

Μίλα κε απίδα
Σότα τ'εν ςιμά-ς'
Κανίς,
Κάτςι φάι-τα

Μοναχί-ς'!
Τα πεδίτζα

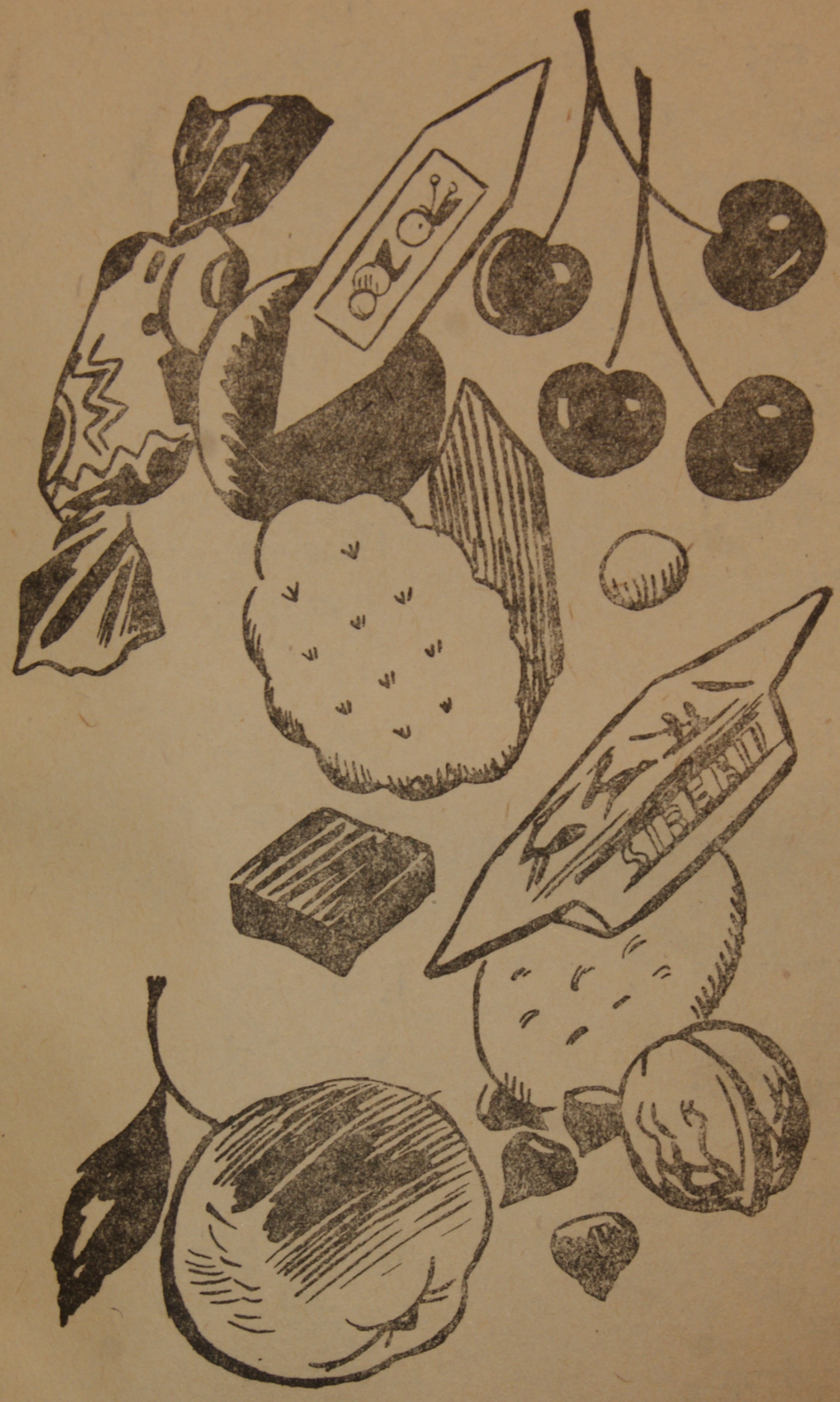

Κε χυρτζίτζα
Κάθυν πες τα χυσσεδίτζα

Κε μαζύν
Κριφά-χριφά,
'Ις—πιρόγ,
'Αλος—χαλβά.
Βίτιας εν
Χαζιβετλίδς:
«Τ' εν χανίς
Να με χαρίζ!
Τ' ίρτεν τάτα-μ,
Σίμυρ γο
Πέμνα δίχος
Ροστικό!»
Τα πεδιά
Ροτύν: «Γιατί,
Τρόγυμ μις,
Αφτός πρατί;!»
Κζέριτ τί,
Τα ζόια-μας:
Φυχριθέτ
Τα λόγια-μας.

Μις δικά-μας
Τα πυρκά
Να τα τρόγυμ
Υρταχκά!

Πος μις χάτσαμ
Χοριστά;
Ζυμ εδό
Στα ποτ' τζιστά,

'Ολι-μία
Μπέζυμ τοπ',
Κάμυμ δλία
Σ' έναν τοπ,

Γιάν το ζίμυρ—
Πζες χε χτες,
Ενα ίχαμε
Τραπέζ!

Ενα τόπο
Σορεφτέτ
Τα πυρκά-σας
Σορεπζέτ.

Κάθα-ις
ας περ' τί θελ:
Ις—καρίδα,
'Αλος—μελ'...

Ολ-πα ίρτανε;
Κατζέτ!
Πζζιριζέτ
Φαέτ!

ΤΥ ΜΟΝΙΑ ΤΟ ΤΖΙΤΖΑΚΙΤΣ

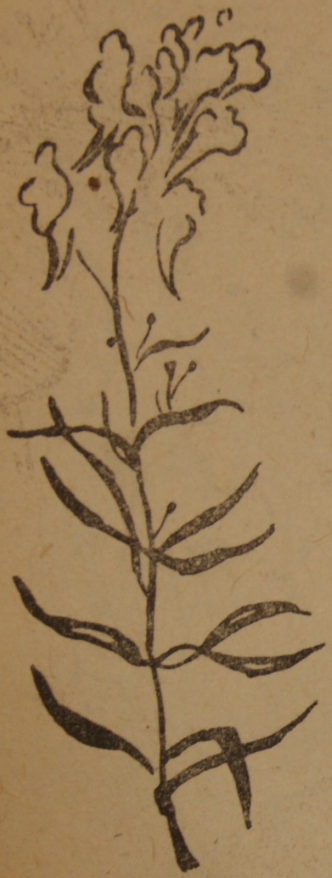

— Μαρύσια, κσέρις τίς ίνε ο Μιτζύριν;

— Ελμπέτ, το κσέρο, αφτός έχ' λυγάς-λυγάς τζιτζάκια κε πυρκά... Κε όλα-πα ίνε θαβμάσια, δε μιάζυν τ'άλα τα πυρκά...Τί καλό θα ίτανε, αν θα διαβέναμε στον Μιτζύριν! Αλίθια,Μόνια;

— Τί, ντεπ να πιγένο στον Μιτζύριν;

— Εγό δαφτός-μυ ίμε Μιτζύριν...

— Εσί ίσε Μιτζύριν; Από πότε τζιστά;

— Από πσες τζιστά. Γέλα, γέλα... Γο πσες ατίτκο τζιτζακίτς ίβρα, πύιο δεν ίνε απ' το μιτζύρινσκι μπιτέρ! Εγό θα το δόκο στο βοτανικό μπαχτζέ, εκί όλι ι μαθιμέ- νι άνθροπι θα σφίνκυνε το χέρι-μυ κε θα με λέγυν: «Να ζίς, Μόνια Μιλιύτιν!» Κε το τζιτζακίτς θα το βάλυνε τ' όνομά-μυ.

— Τίλογα θα το λέγυν; Μόνια;

— Όχι, θα το λέγυνε: τυ Μόνια το τζιτζακίτς.

— Δίκσε-με-το, Μόνιτζκα!

— Αχά, τόρα ίνεμε Μόνετζκας. Δεν σε το δίχνο...

— Μόνετζκα, καλέ-μυ, δίκσε-το. Εγό-πα τίποτα αν έβρο, θα συ το δίκσο.

— Εσί τίπυτα-πα σοστό δε βρίσκις όλο-ένα.

— Ο Μιτζούριν ς' ολυνύς-πα δίχνι τα πυρκά-τυ κε ακόμα τυς μαθίζι, τίλογα να κάμυν κε αφτί-πα για να έχυν τίτκα πυρκά, μα εσί το τζιτζακίτς το μυλόνις...

— Νυ, καλό, ας σε το δίκσο... Εσί ίδες καμία τυ λιονταριύ το στόμα;

— Ίδα, αφτό ίνε άτζο, με τα δόντια...

— Πύ ίδες ατίτκο στόμα;

— Στο ζοοπάρκο. Εκί γο ίδα το λιοντάρι κε το στόμα-τυ-πα. Το λιοντάρι όταν άνικσε το στόμα-τυ, όλι-πα γιαγαλάισαν τζάλκα σε μια μαρέα!

— Βάι, εσί! Ατίτκο τζιτζακίτς ίνε το λένε: τυ λιονταριύ το στόμα! Όταν το σφίνκις, αφτό ανίζετε. Γιά τιν καμπανίτσα τιν κσέρις;

— Ελμπέτ, τιν κσέρο.

— Μπέλτιμ, εσί θαρίς, ότι εγό συ λέγο για τιν καμπανίτσα, πυ έχυμε στο σκολιό-μας;

— Αμι, εσί θαρίς, εγό δεν κσέρο το τζιτζακίτς, πυ το λένε καμπανίτσα... Το κσέρο: ίνε ατίτκο ζζανκαριάρκο.

— Αν ίνε τότες αφυκρίθ... Το τζιτζακίτς, πυ ίβρα, ίνε θαβμάσιο... Ίνε ταραγό...

— Τίλογα ταραγό;

— Έτσι ταραγό. Τυ λιονταριύ το στόμα κε ι καμπανίτσα ς' έναν τόπο. Ντράνα-το, αφτό ίνε ντιλιγμένο πες το

χαρτίτς... Το ίδες, τίλογο όμορφο, εμ ζζανχαριάρχο κε εμ σαρύτσχο...

— Αλίθια-πα, τίλογο όμορφο τζιτζαχίτς, εγό χαμία-πα ατίτχο τζιτζαχίτς δεν ίδα ακόμα ..

— Κε δεν μπόρνες-πα να ντράνανες... Άλο ατίτχα τζιτζάχια δεν ίνε! Αφτό ίνε γιαν το Βικτορια-Ρέγια, πυ τζιτζαχιά μόνο μία πες τα χάμποσα χρόνια.

— Τίλογος βαχτλίδς ίσε, Μόνια! Τίλογα λυγάς ίβρες ατίτχο τζιτζαχίτς;

— Έσχιπσα κε το ίβρα.

— Μπέλτιμ εγό-πα σχίφτο κε βρίσχο.

— Σχίπσε όσο θέλις, όλο-ένα δεν χρύις πάνο.

— Ίβρα! Ίσο πιονερικό λόγο, ίβρα! Τεχμίλ γιαν το δικό-συ! Ντράνα, γιαν το δικό-συ τυ τζιτζαχίτς! Ζζανχαριάρχο κε σαρύτσχο!

— Να μι λες πσέματα, Μαρύσια! Δεν έχι τζαρά να βρις ατίτχο τζιτζαχίτς. Άλο ατίτχα τζιτζάχια δέν ίνε!

— Εδό ίνε άπιρα! Ένα κυμύλ! Τίλογα λυγάς βρέθικαν εδό τόσο πολά, Μόνια!

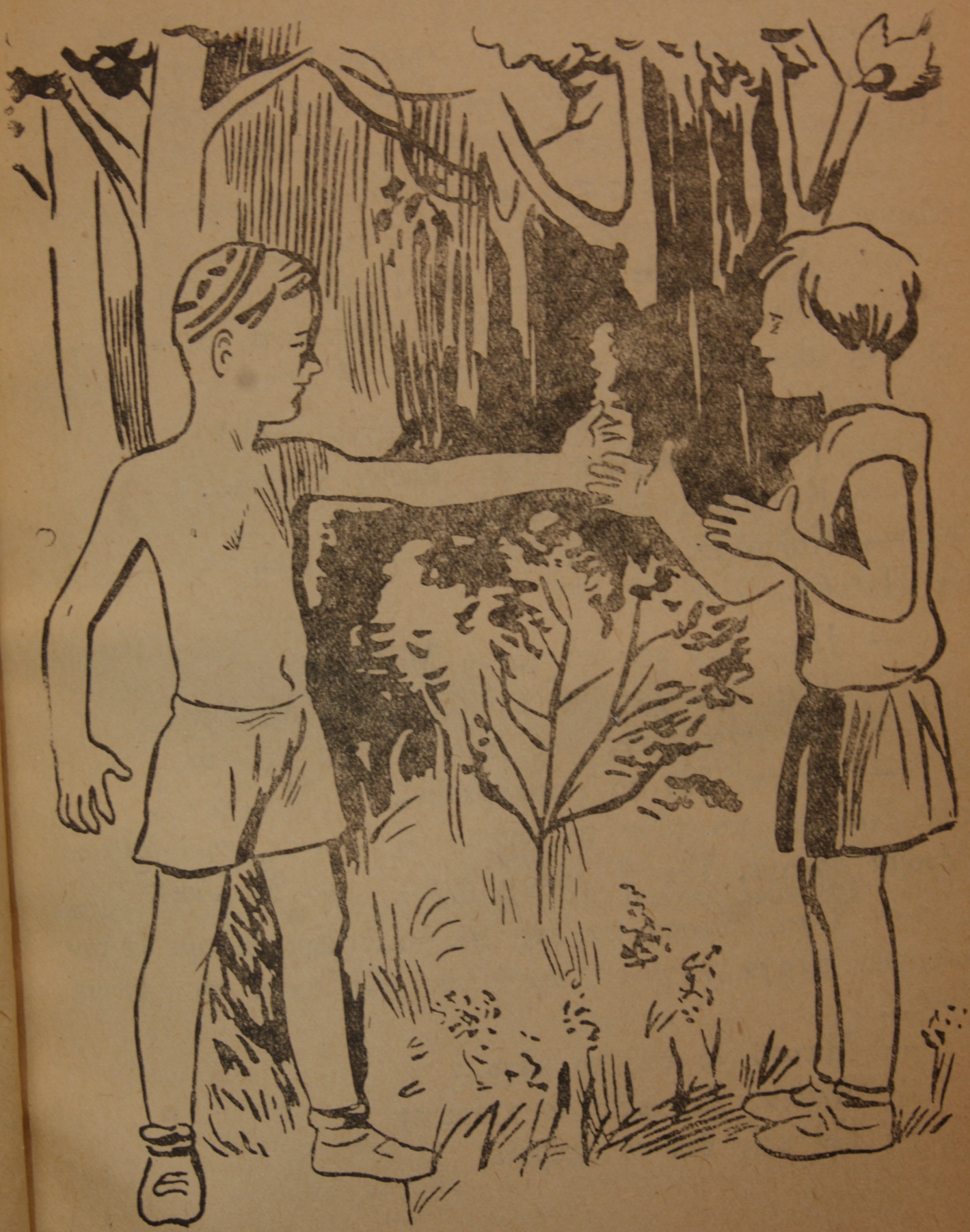

— Ατζαίπκο σσε... Δεν κόφτι ο νυς-μυ τίλογο σσε ίνε τύτο. Βαρισέ εδό ίταν απλόγυ-τυ ο Μιτζύριν κε έσπερνε ατύτα τα τζιτζάκια... Οβα, ένας παπύς έρχετε. Πρέπι να αφτός ίνε απλόγυ-τυ ο Μιτζύριν.

— Μπορί αφτός-πα να ίνε. Φορί ασσιρατί σσλιάπα, τίλογα πας το πορτρέτο.

— Ας τρέχυμε χαρσσύ-τυ, Μόνια!

— 'Αιντα! Τζάλκα ντραμε; Μπέλτιμ, περνά πιγένι πυθενά αλύ, δεν τον σόνυμε πίσο;

— Εγό έτσι-πα με το ζόρι πέρνο ανάσα!

— Τζάλκα, τζάλκα. 'Ιδες, άρταχ έσοσαμ...

— Καλιμέρα, σίντροφε Μιτζύριν!

— Καλιμέρα, πεδιά. Μόνο το δικό-μυ το παρασίμ ίνε Πετρόφ.

— Πός; Ζερ εσί δεν ίσε ο Μιτζύριν;

— 'Οχι, στο χασιβέτ, εγό δεν ίμε ο Μιτζύριν...

— Μα γιατί τότες φορέσατε ασσιρατί σσλιάπα;

— Απ'τον ίλιο σαχιντραέφχυμε... Ο Μιτζύριν ζι στιν πόλι Κοζλόβ, πυ τόρα τιν λέγυν Μιτζύρινσκ, το δικό-τυ τ'όνομα δόκανε. Για τί χρασίμ έχετε στον Μιτζύριν;

— 'Οχι... τίποτα-πα, έτσι αν ίνε... Εμις θέλαμε να τον ροτίσυμε, τίλογα λέγυνε αφτά τα τζιτζάκια, πυ έχυμε τόρα;...

— Μπορό να σας το λέγο...

— Αλίθια; Ζερ εσίς το κσέρετε;

— Γιά εσίς δεν το κσέρετε;

— Οχι, εμίς δεν το χξερυμε!

— Από πύθε ίσαστε, πεδιά, γιόχξαμ, ίστε απ' τιν πόλι;

— 'Οχι, εμίς απ'το λάγερ ίμαστε... οχτοβρόπυλα.

— Μα εσίς πυθενά πιγένετε πρατίτε; Ιόχξαμ, μόνο πες το μπαχτζά-σας χάθεστε;

— 'Οχι, πιγένυμε.

— Κε τίλογα λυγάς δεν χξέρετε, τίλογα λέγυν αφτό το τζιτζακίτς; Εσίς χριάζετε να τα χξέρετε όλα-πα κατα-χράτ, να μαθένετε όλα-πα όσα ίνε λόρια-σας... Α εσίς τον Μιτζύριν τον χξέρετε, μα απ' τον Ιβάν-χε-Μάρια χα-μπάρι-πα δεν έχετε!

— Τίλογο Μάρια;

— Αφτό το τζιτζάκ το λέγυν «Ιβάν-χε-Μάρια», αφτό παντύ-πα υσέβι: πες το τζόλι, πες το όρυς χε πες τα ταραμάιδα-πα...

— Γρικάς, Μόνια, τί λέι;

—Ατύτο ίνε καλό! Εγό νόνιζα, ότι γιαν τ' αφτό δεν ίνε άλο κανένα-πα χε γιαν το ίβρα σίφτε εγό, θα το λέγυνε «τυ Μόνια το τζιτζακίτς»..

— Τίποτα δεν ίνε, Μόνια, εμίς για το δικό-συ το χατίρι το βάλυμε όνομα «Ιβάν-χε-Μάρια-χε-Μόνια»!

ΤΑ ΚΥΡΤΖΙΤΖΑ ΓΟ ΡΟΤΟ

— Τί δεντρύτσκο εν αφτό?
Τα χυρτζίτζα γο ροτό.
— Πέφκο!—χλίζνι όλ-τιν μία,
Μα θαρίς-κε τ' εσς πιστία!

— Τί δεντρύτσκο εν αφτό?
Τα πεδίτζα γο ροτό.
— Γιάσεν!—λέγνι όλ-τιν μία,
Μα θαρίς-κε τ' εσς πιστία.

Σίφτε μις πολά δεντρά,
Δεν τ' αγνόριζαμ καλά.
Όλα-πα χλυρίζυνε,
Σάντιμ, δε χορίζυνε!

Όταν ντράνσαμ το σιλβέα,
Μπιλινέβ απ' το κατέα.
Τότες έμαθαμ-το μις,
Πος το φίλο-τιν χορίζ.

Στο τετράδιο τα φίλα
Ζογραφίζυμ-τα καλά.
Για να κσέρ κάθε ίς-μας,
Να χορίζι τα δεντρά.

Αν ντρανύ πας το δεντρό,
Λέγο, πύιο εν αφτό:
Γιά κατέα, γιά μιλέα,
Γιά-κε όμορφο σιλβέα!

ΣΙΜΑ ΣΤΟ ΤΖΑΛΑΦΟΤΑ

Μες το όρυς πίραμ μις
Τα χσερά κλαδία;
Στο μιντάν αποβραδίς
'Εβαλαμ φοτία.

Νικοτίρ 'κατό νυμάτ,
'Ενας μισαφίρος!
Το βραδμέρι στο οτριάτ
'Ιρτεν κομαντίρος.

Κάθα-ις-μας κάτσιν φλάι
Να πσσιρά το λόγο-τ'...
Τζαλαφότα, αλυβλάι,
Ντυβλατράι τι φλόγα!

'Τός να λέι: ντυσσμάν
Παλ' ντυκύσς τιμάζυν...
Κομαντίρς—καλό πεδί—,
Θέλο να τον μιάζο!

Μις ολνύς, νικύμ, ελμπέτ,
(Τίνα θέλις ρότα).
Κι' άλο χσίλα πετακσέτ
Πες το τζαλαφότα—

Μισαφίρος ακριβός,—
Μις τον αγαπύμετς...
Ισσταχλίδκα λέι αφτός,
Τίντζκα μις φυκρύμετς.

Νικοτίρ 'κατό νυμάτ,
'Ενας μισαφίρος.
Απ'τον Κόκινο στρατό
'Ιρτεν κομαντίρος.

— Εμίς-πα ετιμαζύμαστε να χοραέφκυμες απ' τυς ντυσσμάνυς...

— 'Εχυμε σανιτάρνι ντυζζίνα.

— Θέλετε, εμίς σας δύγυμε «πρότι βοίθια»;

— Να ζίτε, πεδιά, εγό δεν ίμε ζαμπύνς.

— Τίποτα δεν ίνε! Εσίς μπορίτε χαμπαριστάν να μπαλιέφκεστε!

— Εσίς σότα πάτε μπορίτε να χρεμίσκεστε κάτο.

— Εμίς-πα τρέχυμε πάγυμε σιμά-σας κε σας σικόνυμε...

— Να ζίτε! Δεν έχο τίτκο ισστάχ...

— Τα δεν αγαπάς πολά ίνε, μα τα παθένις...

— Εγό, πεδιά, έτσι-πα το πιστέβο, ότι ίστε καλί σανιτάρι.

— Όχι, όχι, εμίς θέλυμε να σας δίχνυμε, τίλογα δυλέβι ι ντρυζζίνα-μας!

— Όταν λέγυμε «χοπ!» αμάν σφαλίκστε τα μάτια-σας κε τυπ—πελισέ: κάτο!

— Τί να κάμις; Βαρισέ να χρεμίσκυμε.

— Ετιμαστίκαμε. Πσσιρύμε. Χοπ!

— Κρεμίεν!

— Σανιτάρι, εδό, στο γιαρτίμ. Ο σίντροφος μπαλιέφτεν!

— Φέρε τις νοσίλκες. Πιάστε-τον απ᾽τα ποδάρια!

— Πεδιά, ι νοσίλκες-σας ίνε μικρές, δεν με σικόνετε αντάμα, μόνο θα τις χαραμόνετε...

— Σοπάτε! Εσίς, μπαρόχ, μπαλιέφτατε, ζερ έχι τζαρά να λαχαρτέβετε!

— Αλίθια-πα, εγό το λιζμόνισα!

— Βάλτε-τον πας τις νοσίλκες!

— Δε χορί πάνο, τα ποδάρια-τυ συρματίχκυντε πας τον πάτο!

— Ας τον πάγυμε δίχος νοσίλκες. Ο Σεριόζζας πέρνι κε πάι τ᾽ένα-τυ το ποδάρι, ι δίο Μαρύσες τ᾽άλο-τυ, εγό τον πιάνο απ᾽το κεφάλι-τυ.

— Πεδιά, να μιν τραβάτε—πέρετε το κεφάλι-μυ!

— Αφτός πάλι λαχαρτέβι! Ζερ έχι τζαρά; Εσίς δε χριάζετε να ανίζετε το στόμα-σας!

— Καλό, εγό άλο τίποτα-πα δε θα λέγο.

— Βύι, τίλογος βαρίς ίνε!

— Μόνο τα τσανκία-του πόσο βαρίζουν!

— Βάλτε-τον εδο πάνο!

— Έτσι, καλό... Τόρα ας τον χάμομε γιαρτίμ ος να χξέρι τον δαφτό-του... Εσίς, ι δυο Μαρύσες λιγίστε τα γόνατά-του, μία—έτς', μία έτσι! Εσί, Σεριόζζα, στάβροσε τα χέρια-του, ίστερα πάλι χάμε-τα χόρια-χόρια. Ένα, δίο! Ένα, δίο!

— Ελάτε όλι-μας, μία χε λίγο τζάλκα!

— Ένα, δυο! Ενα, δίο!

— Νό τίλογα; Άρταχ πσσίρσεν πέρνι ανάσα;

— Όχι, πεδιά, εγό άρταχ τεκμίλ σεχλέφτα

— Λίγο απέμινε να αγιρτράισετε το δέξιό-μυ το πο-δάρι... Έτσι εγό, αλάλιμ, αλιθινά, να μπαλέφκυμε...

— Τίποτα δεν ίνε, ίστερα όλο-ένα θα σας φέρυμε στα ίμαρτα.

— Όχι, πεδιά, εγό άλο δεν ίμε χαίλς...

— Τίλογος ανταγιάνεφτος βρέθικε, ταχάτ κομαντίρος ίνε.

— Ζερ σόνι το σαμπύρ-ς', όλι-σας όταν χυλτέβιτε πας τον ένα.

— Σφαλίχστε τα μάτια-σας, εσίς τίποτα-πα δεν γρικάτε!

— Μα εγό έχο υκύμ τίποτα να λέγο...

— Όχι, δεν έχετε υκύμ, εσίς, μπαρόχ, ακόμα δεν πέρνετε ανάσα.

— Μα εσίς δεν πορέφχεστε τίλογα χριάζετε!

— Γιατί;

— Εσίς πορέφχεστε αντάμα-μυ έτσι, θαρίς-χε εγό λίγο απέμινε να φυρτίχχυμε πες το ποτάμι. Λιζμονίσατε, ότι εγό, μπαρόχ, μπαλιέφτα!

— Αλίθια-πα! Εμίς χσεχάσαμε, πεδιά!

— Νε, αλτανέφταμε λίγο, αλίθα! Επρεπε να λίνισσχαμ το γιαχά-τυ. Φέρε τζάλχα εδό το νασσατίρνι σπιρτ!

— Αφτό ίνε εδό πες το τζιζτανίτς... Εγό αμάν τον δύγο ας μιρίχχετε...

— Φέρε-το τζάλχα, αφτό ένα γόρα τον λαφρίζι.

— Απτζχί! Τζιχ! Απ-τζχί! Οι....

— Τί ίνε; τί πάθατε;

— Οι! Τζιχ! Απτζχί! Δεν μπορό! Τί ίνε το χάμετε αντάμα-μυ; Κόνυσετ σπιρτ πες τι μίτι-μυ. Απ'το δικό-σας το γιαρτίμ ίστερα, ο λαρός άνθροπος-πα μπορί να ζαμπυλνέβι!

— Ζερ εμίς ασιλιτέν το χάμαμε; Όχι, εμίς θέλαμε να σας έφταγαμ γιαρτίμ!

— Χριάζετε ακόμα, πεδιά, να μαθένετε, ος να νίσσχεσετς σανιτάρι... Καμία ακόμα, μπέλτιμ, έρχετε ραστ να με χάμετε γιαρτίμ, καλί μαθιμένι όταν θα ίστε! Μα σίμερα σόνι άρταχ, να ζίτε!

Πσσίρσεν ζβίχχετ το φοτία
Βγεν απάνο το καπνό.
Σιχοθίτε όλι-μία,
Εμπαθίτε στο χορό.

Όλι μία, πεσαλίνα,
Κόλια, Όλια,
Νίνα, Ζίνα.
Κυνανίζυν τα σιλβέις
Τα πσιλά-τιν
Τα χυλφέις.

Ολι-μία, πεσαλίνα!
Κόλια, 'Όλια,
Νίνα, Ζινά!
Κυνανίζυν
Τὰ σιλβέις
Τα πσιλά-τιν
Τα χυλφές.

Ντράνσεν, στάθεν χομαντίρος,
Πσσίρσεν 'τος-πα να χορέβ.
Δεν πιμέν σε μας απίσο,
Τ'εν να λέις-πα, μπασσχαρέβ!

Τα πεδίτζα, τα χυρτζίτζα
Ντρέχυν χάλις λαγυδίτζα
Σμα ς' φοτία τραγυδύν,
Χαχανίσσχυνε, ραντύν...

Όλι μία, πεσαλίνα!
Κόλια, 'Όλια!
Νίνα, Ζίνα!
Κυνανίζυν
Τα σιλβέις
Τα πσιλά-τιν
Τα χυλφέις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ

1. Στο λάγερ 2
2. Ζαριὰτχα 4
3. Ἕνα μιλιόν 6
4. Πεθαμένι μισί όρα 12
4. Σανκομίσια 18
6. Πάμε να πρατύμ 21
7. Λίκος 23
8. Δεν ίσε καράβι 27
9. Φέπσιμο 28
10. Ντόγοβορ 36
11. «Πλαδίτς—σσιρδίτς» 43
12. Ὅλα-πα για τ' ολνύς-πα 48
13. Τυ Μόνια το τζιτζαχίτς 52
14. Τα χυρτζίτζα 'γο ροτό 58
15 Σιμά στο τζαλαφότα 59

Ιπέφθ. σιντάχτις—**Γ. ΚΥΝΤΟΚΟΤΣΕΦ**
Μετάφραζι—**Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ**
Τεχν. σιντάχτις—**Θ. ΣΑΜΑΡΑΣ**

Подписано к печати 28-I 1937 г. Уполоблита № 1731. Тираж 1000.

Стат. формат 72x93 1/16, печат. листов 4, в листе 27840 знак. автор. листов 1 3/4. бумаж. листов 2. Мариуполь, типография Донецкого Областного Греческого Издательства. Зак. № 6.

744

Д/5
37-1029

ТІМІ—1р. 25к.
ЦЕНА—1р. 25к.

А. Барто

„Звездочки в лесу“

(на греческом языке)

ДОН. ОБЛ. ГРЕЧ. ИЗДАТЕЛЬСТВО
МАРИУПОЛЬ—1937